

[Rahbæk Møller]

tier har været mere end villige, når det drejer sig om ved lov at tvinge lønmodtagere til at arbejde under løn- og arbejdsvilkår, som ikke frivilligt har været vedtaget. Den hykleriske holdning er i hvert fald CDs. Kristeligt folkepartis og de radikales holdning er ikke klart fremgået af den offentlige debat, men den får vi vel klaring på i dag.

Hvad regeringen beslutter sig til, ved vi ikke endnu. Længe har den blot ladet den skæve udvikling køre videre. Det kan den indlysende ikke gøre ret meget længere, det er udviklingen alt for katastrofal til. Nu er der også tale om, at den vil udskrive valg, og slutningen på industriministerens indlæg ligner jo i høj grad et valgoplæg. Det er statsministerens privilegium at udskrive valg. Jeg skal ikke rådgive ham om datoen, men hvis han udskriver valg, før disse problemer er løst, vil den politiske beslutningsproces blive lammet et par måneder, og i mellemtiden vil tusinder af landbrugere blive skubbet ud over fallittens rand, byggeriet vil blive tvunget endnu længere ned mod det absolutte nulpunkt, og arbejdsløsheden vil vokse til katastrofale højder. Det kan en ansvarlig regering ikke gøre, før alle samarbejdsmuligheder er undersøgt.

Omvendt: hvis det lykkes at finde et flertal af ansvarlige partier, der kan gennemføre finansieringsordninger for byggeriet og landbruget og derudover kan gennemføre initiativer til bekæmpelse af arbejdsløsheden og, vil jeg gerne tilføje, kan gennemføre olieskateloven, så efterforskningen i Nordsøen ikke forsinkes, så vil et sådant flertal og regeringen kunne være bekendt at se vælgerne i øjnene, hvis et valg er nødvendigt til den tid. Men hvis regeringen vælger at udskrive valg, før alle muligheder er undersøgt, får den en forventet hård dom.

Jeg skal lige tilføje, at de to forslag om motiveret dagsorden fra hr. Ellemann-Jensen og fra hr. Glistrup stemmer vi naturligvis imod.

Niels Helveg Petersen (RV):

Efter min vurdering blev der faktisk i går kl. 16.00 i realiteten udskrevet folketingsvalg. I går kl. 16.00 præsenterede regeringen og socialdemokratiet de tre forligspartier for et udspil, som vi straks ved læsningen måtte karakterisere som et valgoplæg. Samtidig

undlod regeringen ved den lejlighed aldeles over for forligspartierne at pege på en mulig løsning, som kunne finde et flertal. Regeringen undlod at præsentere et udspil, eventuelt i form af et forslag til en dagsorden, som kunne samle forligspartierne i denne debat i dag, som vi har vidst i ugevis skulle komme.

Det har i ugevis været klart for alle her i folketetinget, at der ikke kunne findes en løsning i folketetinget eller blot mellem forligspartierne, der gik ud på at opbygge en finansieringsmodel på basis af tvangsplaceringsregler. Dette har været klart, og når derfor regeringen i går ikke opgav den tanke og ikke mødte med udspil, der kunne samle om noget andet, skabtes der derved selvsagt en overordentlig vanskelig politisk situation.

Det, der er problemet, er, at regeringen ikke under dette forløb har accepteret den politiske realitet, som er, at der ikke er et flertal her i folketetinget for – på det grundlag, regeringen har skitseret – at anvende tvangsmidler over for placeringen af de finansielle institutioners midler. Dette er det egentlige problem. Det siger sig selv, at efter vort politiske system vil før eller siden en regering, der fastholder en linje, som den ved ikke kan samle flertal, løbe ind i politiske vanskeligheder.

Det beklager det radikale venstre af to meget væsentlige grunde. Først og fremmest fordi dette land ikke har brug for valg og ikke har råd til valg. Det er det sjette valg siden 1971. Ikke ét af disse valg har ført til bedre grundlag for politiske resultater. Ikke ét af disse valg har ført til, at dette folketing er blevet mere beslutningsdygtigt over for vore grundlæggende økonomiske vanskeligheder, og det valg, som formentlig kommer, vil heller ikke gøre det, desværre, fordi der blandt de partier, der mere eller mindre altid må bære ansvaret, savnes den indstilling, at man nu engang er nødt til at bygge på de politiske realiteter, prøve på at finde et flertal, hvor det kan findes i det folketing, vælgerne har sammensat. I stedet for henfalder man alt for ofte til den narkomani, som hyppige valg er – det giver en øjeblikkelig lindring og måske glæde for nogen, men de langsigtede virkninger er ødelæggende.

Hvad der burde ske i dag, er efter radikal opfattelse, at regeringen, når den konstaterer, at den ikke på dette område er i overensstemmelse med et flertal i folketetinget, burde